

הפסוק "היזון טו" 33

נָקִי [יהיה לביתו שנה אחת] ושמח את אשתו אשר לקח. חובה. כיצד משמחה? טבע שלה להתענג על חנה בעיניו, ואליו עיניה נשואות. עליו להשתדל להראות אהבה וקירוב ברבי שיחה ורצוי (ומה שאמרו אל תרבה וכו', באינו צריך לרצוי מדבר, ולא בשנה ראשונה שצריך להשתדלות התאחדות, שזה כונת היצירה - והיו לבשר אחד, ואמרו שכינה וכו'). לפעמים התיחסות בכבוד וחרדת דרך ארץ מראה חסרון קירוב. וצריך להתיחס ביחוס יותר קרוב, אשר יחוס מכובד לא ימצא לו מקום, ובדיחות וקלגת יותר אהוב מפּוֹבֵד ראש וחרדת הכבוד. וצריך להתאמץ להתנהג באופן יותר מקורב וביחוס יד ימין לשמאל, שאינו דבר חוציי אלא עצמי. אין לדבר בלשון נזכחות, אלא בלשון נוכחי. להודיע ביציאה לאן הולך, ובשובו מה עשה, וכי"ב בדברים קטנים. ובדברי חזק לשמח לב. וצריך לבקש רחמים, כמו שאמרו בכל דרכיך וכו' והוא ישר וכו'.

כנגדו. מ"ב יג"ד

וכך כותב מרן הגרי"י קניבסקי זצ"ל, בעה"מ ספרי קהילות יעקב, אל אברך: "...כידוע עיקר תקות האשה בעולמה היא, שיהא לה בעל האוהב אותה. וכשהיא רואה שזה אינו, כמעט שקרוב לפקוח נפש מרוב צער ויגון על היותה גלמודה כאלמנות חיות". עולמה של האשה הוא הבעל שאוהב אותה, זו כל תקותה וציפיתה. ואם אין הבעל נותן לה אישור על כך - חשך בעדה עולמה. אין גדולינו מגזימים, אם כותב מרן "קרוב לפיקוח נפש" - הדברים הם כהויתם, ויודע זאת ממעשים שבאו לפניו. אם האשה נשברת נפשית, היא נופלת בדכאון, ונעשית פגיעה לכל מיני מחלות ח"ו.

ר' יוסי קרא לאשתו "ביתי", כי היא בונה את הבית,

פרק שני

ודואגת לכל צרכיו הגדולים והקטנים ביותר. דאגתה לבית היא למען בעל הבית, שהוא ירגיש בטוב ונוח בתוך הבית. ולכן "אליו עיניה נשואות" כבר מרגע כניסתו לבית, והיא מצפה לקרא על פניו ובכל התנהגותו, שאכן ביתו - אשתו מוצאת חן בעיניו. יש והבעל בא הביתה מהורהר באיזה ענין, ולכן אינו שם לב לאשתו. האשה מאוכזבת ונפגעת - למה אינו שמח לבא אל ביתו, הרי היא טורחת כל כך בשבילו להנעים לו את הבית, והיא מרגישה זאת כפגיעה אישית. הבית הוא עולמה של האשה, ובתוך הבית היא רוצה למצא את סיפוקה. (גם אם האשה יוצאת מהבית לעבודה - היא רוצה שעיקר סיפוקה יהיה בבית). סיפוקה בבית תלוי כולו בבעל הבית - עד כמה הוא מקדיש לה את תשומת לבו ומביע לה את חיבתו, ומבטא בזה שאכן היא העזר כנגדו כרצונו, וחנה וכן הבית על בעל הבית.